

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

HOTEL EVROPA CZ a.s.,
se sídlem Václavské náměstí 826/25, 110 00 Praha 1

zastoupen GOODWILL PARTNER, s.r.o., právnickou osobou
vykonávající daňové poradenství
se sídlem U dubu 691/48, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému

Odvolací finanční ředitelství,
se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2019, č. j. 52597/19/5300-22442-712871,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) vydal na základě výsledků daňové kontroly dne 14. 6. 2018 platební výměr, č. j. 5228881/18/2001-52524-110749, kterým žalobci vyměřil daň z přidané hodnoty („DPH“) za měsíc červenec 2016 (dále jen „platební výměr“). Žalobce proti tomuto platebnímu výměru podal blanketní odvolání (správci daně bylo doručeno dne 30. 6. 2018). Správce daně proto žalobce podle § 112 odst. 2 daňového řádu vyzval k odstranění vad odvolání, tedy doplnění důvodů, pro které je platební výměr nezákonný, a případně označení důkazů takové tvrzení podporujících (viz náležitosti odvolání podle § 112 odst. 1 písm. d) a e) daňového řádu); k tomu mu stanovil lhůtu 15 dnů. Uvedená výzva ze dne 11. 7. 2018 byla žalobci doručena dne 20. 7. 2018. Jelikož žalobce ve stanovené lhůtě ani později do vydání rozhodnutí správce daně na uvedenou výzvu nereagoval, tak správce daně rozhodnutím ze dne 9. 8. 2018, č. j. 6512403/18/2001-52524-110749, řízení o odvolání podle § 112 odst. 3 daňového řádu zastavil (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“); toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 15. 8. 2018.
2. Žalobce následně toto rozhodnutí napadl odvoláním, ve kterém argumentoval tím, že dne 14. 8. 2018 zaslal správci daně doplnění odvolání (doručeno mu mělo být dne 16. 8.), a proto nebyly dány podmínky pro zastavení řízení. Žalovaný toto odvolání rozhodnutím ze dne 19. 12. 2019, č. j. 52597/19/5300-22442-712871, zamítl s tím, že ve spisu taková písemnost, na kterou žalobce odkazuje, založena není, naopak je v něm založeno doplnění odvolání, které ale bylo prostřednictvím datové schránky podáno až dne 20. 8. 2018. Konečně, i pokud by žalobce své tvrzení doložil, tak by k podání ze dne 16. 8. 2018 nebylo možné přihlídnout, protože bylo učiněno až po vydání a dokonce i po doručení prvostupňového rozhodnutí.
3. Žalobce se s tímto výsledkem neztotožnil a proti uvedenému rozhodnutí podal dne 27. 2. 2020 k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu podle § 65 s. ř. s.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a jednání ve věci

4. Žalobce proti napadenému rozhodnutí namítá zaprvé, že žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí doplnil odvolání o další argumentaci, se kterou se žalovaný nevypořádal. V důsledku rozhodnutí správce daně a žalovaného bylo žalobci upřeno právo na věcně správné rozhodnutí o daňové povinnosti, právo na nestranné rozhodování o jeho základních právech osobami, u kterých nejsou dány pochybnosti o nepodjatosti. Dále bylo porušeno právo žalobce na vypořádání všech odvolacích námitek.
5. Zadruhé žalobce uvádí věcné argumenty, kterými zpochybňuje zákonnost platebního výměru s tím, že správce daně, popř. žalovaný měli tyto vady odhalit bez ohledu na to, zda odvolání bylo nebo nebylo doplněno. Žalobce v tomto ohledu dále upozorňuje na některá procesní pochybení, zejména na neřešené pochybnosti ohledně podjatosti úředních osob a

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

dále na skutečnost, že mu od 4. 1. 2018 byl pod různými záminkami odpírán přístup do daňového spisu.

6. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 4. 5. 2020 k podané žalobě nad rámec napadeného rozhodnutí uvedl, že v tomto řízení je předmětem přezkumu rozhodnutí, které se týkalo pouze otázek procesní povahy, tedy zejména to, zda byly dány důvody pro zastavení řízení, tak jak to udělal správce daně prvostupňovým rozhodnutím. Argumentací žalobce stran zákonnosti platebního výměru či případné podjatosti úředních osob se tedy nelze zabývat.
7. Následně se žalobce k věci dále vyjádřil obsáhlým třicetistránkovým podáním ze dne 19. 4. 2022, ve kterém značně nepřehledně a mnohomluvně vznesl několik upřesňujících či rozšiřujících tvrzení ve vztahu k první žalobní námitce. Městský soud rekapituluje toliko podstatná tvrzení.
8. Konkrétně žalobce v souvislosti s první žalobní námitkou uvedl, že jeho podání vůči správci daně datované ke dni 14. 8. 2018, fakticky ale zasláné až dne 16. 8. 2018 nebylo reakcí na výzvu k odstranění vad odvolání ze dne 11. 7. 2018, ale reakcí na prvostupňové rozhodnutí, které mu bylo doručeno dne 15. 8. 2018; bylo by nelogické, aby žalobce doplňoval odvolání až poté, co se dozvěděl o tom, že řízení o něm bylo již zastaveno (konečně dobu vzniku uvedeného dokumentu by bylo možné zjistit prostřednictvím metadat elektronického souboru, popř. znaleckým zkoumáním). Žalobce již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí (popř. v následných podáních) uváděl, že správce daně nezohlednil poštou doručované doplnění odvolání; za tímto účelem přitom žalobce navrhl přímé i nepřímé důkazy včetně výslechu sekretářky K. B. (ta měla svou výpověď potvrdit, že toto doplnění bylo poštou skutečně podáno). Žalovaný přitom přesvědčivě nevysvětlil, proč provedení tohoto důkazu nepřipustil. Dále žalobce uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nezohlednil argumenty uvedené v doplnění odvolání ze dne 25. 9. 2019, ze dne 7. 10. 2019, ze dne 25. 10. 2019, ze dne 14. 11. 2019 a ze dne 2. 12. 2019. Z uvedeného důvodu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
9. V souvislosti s tím žalobce rovněž uvádí, že žalovanému vyplývala povinnost k věcnému přezkumu zákonnosti platebního výměru (a tedy zohlednění odvolacích námitek směřujících právě k věcnému posouzení) z evropského práva. Žalobce konkrétně odkazuje na směrnici Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „směrnice“). Podle žalobce nemůže daňový orgán odmítnout daňovému subjektu přiznání nároku na odpočet daně jen z formálních procesních důvodů, resp. má uplatnit takový výklad procesních předpisů, který bude šetřit právo na odpočet z DPH. Žalobce konkrétně odkazuje na rozsudky Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. 6. 2012, Mahagében a Dávid, C-80/11 a C-142/11; ze dne 21. 3. 2018, Volkswagen, C-533/16; ze dne 21. 3. 2000, Gabalfrisa a další, C-110/98 až C-147/98; ze dne 15. 12. 2005, Centralan Property, C-63/04 a ze dne 6. 7. 2006, Kittel a Recolta Recycling, C-439/04 a C-440/04. Současně navrhuje v této věci podání předběžné otázky.
10. Dále pak žalobce nově vznesenou (třetí) žalobní námitkou zpochybňuje to, že jeho odvolání proti platebnímu výměru bylo podáno jako blanketní. Žalobce v tomto odvolání uvedl, že žádá sdělit, *v čem správce daně spatřoval neodkladnost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 77 odst. 3 daňového řádu*. V jiných řízeních přitom správce daně setrval na názoru, že se jedná o dostatečnou odvolací námitku a příslušná odvolání meritorně projednal.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Konečně žalobce uvádí, že správce daně mohl vzít za odvolací námitky argumentaci, kterou žalobce uplatnil v předcházejícím řízení (před vydáním platebního výměru).

11. Při jednání konaném dne 8. 6. 2022 žalovaný setrval na svém stanovisku, žalobce resp. jeho zástupce ač řádně a včas předvolán se k jednání bez omluvy nedostavil.
12. Městský soud neprovedl důkaz listinami, které žalobce připojil ke svému podání ze dne 19. 4. 2022, neboť ty jsou jednak i součástí správního spisu, jednak nemají pro posouzení věci význam.

III.

Posouzení žaloby

13. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného.
14. Žaloba není důvodná.
15. Nejprve se městský soud zabýval **první žalobní námitkou**, ve které žalobce uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nerefletoval argumentaci, kterou předestřel v doplnění odvolání. Z formulace této námitky přitom není zřejmé, co jí žalobce přesně míní, zda se „vrací“ k doplnění odvolání, které podal několik dní po vydání prvostupňového rozhodnutí (zastavení řízení o odvolání), nebo tím myslí jiná podání, která učinil v rámci řízení před žalovaným. Městský soud zdůrazňuje, že je odpovědností žalobce, aby jednoznačně formuloval žalobní námitky (body), viz § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; právě jejich specifikací určuje i rozsah (a podrobnost) přezkumu ze strany správního soudu. Je třeba zdůraznit, že kvalita a preciznost ve formulaci žalobních bodů a jejich odůvodnění v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí správního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011-108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). Žalobce nicméně v rozsáhlém doplnění žaloby ze dne 19. 4. 2022 uvedl některá konkrétní tvrzení, se kterými se podle něj žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal.
16. Žalobce předně uvádí, že jeho podání označené datem 14. 8. 2018, které podle jeho tvrzení bylo ale vyhotoveno a správci daně zasláno až dne 16. 8. 2018 (přičemž správce daně eviduje jako datum jeho odeslání i doručení den 20. 8. 2018) nebylo doplněním odvolání proti platebnímu výměru, jak konstruuje žalovaný; toto doplnění bylo správci daně zasláno poštou ještě před doručením výzvy k odstranění vad odvolání. Městský soud hodnotí uvedený okruh tvrzení jako nepřesvědčivý a rozporný s obsahem písemností, na které žalobce odkazuje. Uvedená písemnost datovaná dnem 14. 8. 2018 a správci daně (podle správního spisu) doručená dne 20. 8. 2018 svým obsahem nijak nereaguje na prvostupňové rozhodnutí; naopak odkazuje jednak na blanketní odvolání proti platebnímu výměru a dále na výzvu k odstranění vad tohoto odvolání ze dne 11. 7. 2018; současně obsahuje určité odvolací důvody, kterými je zpochybňován platební výměr; písemnost je potom zakončena žádostí o sdělení stanoviska k důvodům v odvolání uvedeným. Městský soud tedy konstatuje, že obsah uvedené písemnosti svědčí o tom, že se evidentně jednalo o doplnění blanketního odvolání proti platebnímu výměru (ovšem podané opožděně). Žalovaný tedy nijak nepochybil, pokud tuto písemnost takto hodnotil a nakládal s ní tedy jako s opožděným úkonem, který nemůže mít žádné procesní důsledky.

17. Pokud jde potom o navrhovaný výslech paní B. a tvrzení, že žalobce doplnil své blanketní odvolání podáním učiněným poštou ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí, tak k tomu městský soud uvádí následující. Žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí skutečně navrhoval výslech paní B., nicméně nijak neodkazoval na údajné předchozí (včasné) podání učiněné poštou. Naopak, žalobce zde v rozporu se svými nynějšími tvrzeními odkazoval na své podání datované ke dni 14. 8. 2018 (doručené správci daně – jak vyplývá ze správního spisu – dne 20. 8. 2018) a na svá tvrzení (odvolací důvody) uvedená právě v něm; dále pak namítá, že správce daně pochybil, pokud vydal prvostupňové rozhodnutí (zastavil řízení), ačkoliv uvedeným podáním bylo jeho blanketní odvolání doplněno (shodná tvrzení potom žalobce uplatnil i v následném podání datovaném k 14. 9. 2018). Za daných okolností je zcela logické to, jak žalovaný postupoval; žalobce nic netvrdil o dopisu zaslaném poštou, naopak odkazoval na podání datované k 14. 8. 2018. Žalovaný tak měl zcela pochopitelně za to, že by navrhovaný výslech paní B. měl sloužit k prokázání okolností odeslání právě tohoto podání. Takový výslech by ale byl zcela zbytečný, neboť jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí v bodě 17, tak uvedené podání by bylo nerelevantní (resp. podané opožděně) i kdyby bylo doručeno správci daně již 16. 8. 2018 (jak tvrdí žalobce) a ne až 20. 8. 2018 (jak vyplývá ze správního spisu). Městský soud k tomu podotýká, že primární úlohou žalobce nebylo navrhnout důkazy, ale především uvést tvrzení, která by byla způsobilá zpochybnit zákonnost prvostupňového rozhodnutí; teprve k prokázání takových tvrzení měl potom sekundárně navrhnout relevantní důkazy. Žalovaný vysvětlil, že tvrzení uvedená v odvolání nebyla způsobilá zpochybnit zákonnost prvostupňového rozhodnutí; z logiky věci tedy nebylo nutné zabývat se důkazem navrženým k jejich prokázání (výslechem svědka).
18. Nadto je třeba doplnit, že nynější tvrzení žalobce o doplnění odvolání zaslané správci daně poštou je nedostatečně konkrétní a proto nevěrohodné i z toho důvodu, že žalobce ani nspecifikuje, kdy konkrétně (v jaký den) byl takový dopis odeslán. Konečně je třeba doplnit, že i kdyby bylo prokázáno odeslání takového dokumentu poštou, nebylo by tím prokázáno to, že byl takový dopis skutečně správci daně doručen; odpovědnost za doručení (nikoliv pouze odeslání) doplnění odvolání správci daně přitom měl právě žalobce (srov. rozsudek městského soudu ze dne 3. 6. 2020, č. j. 8 Ad 29/2016-50).
19. Pokud jde o argumentaci uplatněnou v následných doplněních odvolání, tak městský soud předně konstatuje, že žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí zahltl žalovaného řadou vcelku zmatených podání, ve kterých uváděl řadu nesouvisejících či jinak nerelevantních tvrzení. Pokud žalobce, který byl nadto zastoupen profesionálem v oboru (stejným daňovým poradcem, jakým je zastoupen i v tomto soudním řízení) volil takovýto téměř až obstrukční postup (vršení neúčelných a mnohomluvných podání), nemůže se nyní dovolávat toho, že žalovaný nereagoval na všechna jeho tvrzení, která byla v takových podáních „ukryta“. Žalobcem uváděná podání ze dne 25. 9. 2019, ze dne 7. 10. 2019, ze dne 25. 10. 2019, ze dne 14. 11. 2019 a ze dne 2. 12. 2019 nejsou součástí správního spisu, což by bylo možné považovat za pochybení v případě, že by žalobce prokázal, že skutečně byla žalovanému (příp. správci daně doručena). Nicméně vzhledem k množství a obsahu dalších podání (po obsahové stránce jsou tato podání repetitivní; nadto se vztahují k věcnému posouzení zákonnosti platebního výměru – k tomu viz níže), které žalobce ve stejné době učinil a která jsou součástí správního spisu, lze přesvědčivě dojít k závěru, že taková podání žádná tvrzení relevantní z hlediska posouzení věci neobsahovala.

20. Městský soud se dále **ve stručnosti zabýval podstatou sporu, kterou je otázka, zda správce daně zastavil řízení o odvolání žalobce proti platebnímu výměru po právu; jaký vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí mělo později podané doplnění odvolání a dále pak ve stručnosti tím, jestli k této otázce žalobce v průběhu odvolacího řízení před žalovaným nevznese nějaké nové relevantní tvrzení.**
21. Podle § 112 odst. 1 písm. d) a e) daňového řádu, *[o]dvolání musí mít tyto náležitosti: uvedení důvodů, v nichž jsou spatřovány nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí a označení důkazních prostředků k tvrzením o skutkovém stavu, která jsou uvedena v odvolání.* Podle odst. 2 uvedeného ustanovení potom platí, že *[o]bsahuje-li podané odvolání vady, které brání řádnému projednání věci, vyzve správce daně odvolatele k doplnění podání s poučením, v jakém směru musí být doplněno, a stanoví pro to přiměřenou lhůtu, která nesmí být kratší než 15 dnů.* Konečně podle jeho odst. 3 platí, že *[o]dstraní-li odvolatel vady, které brání řádnému projednání věci, platí, že odvolání bylo podáno řádně a včas, v opačném případě správce daně odvolací řízení zastaví.*
22. Jak bylo rekapitulováno v části I. rozsudku, tak žalobce podal proti platebnímu výměru blanketní odvolání, které ani na výzvu správce daně vydané podle § 112 odst. 2 daňového řádu nedoplnil zejména o *důvody, v nichž spatřuje jeho nesprávnosti nebo nezákonnosti* (ta byla žalobci doručena dne 20. 7. 2018). Lhůta 15 dnů stanovená žalobci k odstranění vad odvolání marně uplynula dne 6. 8. 2018; dne 9. 8. 2018 potom správce daně vydal prvostupňové rozhodnutí, kterým řízení o odvolání podle § 112 odst. 3 daňového řádu zastavil. Toto rozhodnutí bylo téhož dne žalobci (resp. jeho zástupci) odesláno do datové schránky; doručeno ale bylo až dne 15. 8. 2018. Teprve dne 20. 8. 2018 zaslal žalobce správci daně doplnění odvolání proti platebnímu výměru (podání samotné je přitom datováno k 14. 8. 2018, což žalobce ve svém posledním vyjádření označil za omyl; uvedené podání podle něj bylo vyhotoveno a podáno dne 16. 8. 2018).
23. Městský soud je ve shodě s žalovaným toho názoru, že postup správce daně byl zcela v souladu se zákonem. Žalobce ve lhůtě stanovené podle § 112 odst. 2 daňového řádu ani později do vydání prvostupňového rozhodnutí nedoplnil odvolání proti platebnímu výměru o náležitosti podle § 112 odst. 1 písm. d) a e) daňového řádu. Z uvedeného důvodu nebylo odvolání proti platebnímu výměru způsobilé projednání; správce daně tedy postupoval v souladu se zákonem, pokud řízení podle § 112 odst. 3 zastavil.
24. Uvedený postup přitom plně aprobejuje i judikatura správních soudů. Např. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 11. 2014, č. j. 9 Afs 138/2014-41, publ. pod č. 3176/2015 Sb. NSS, konstatoval následující: „*Rozhodnutí správce daně o zastavení odvolacího řízení pro neodstranění vad odvolání, spočívajících v absenci odvolacích důvodů, vydané podle § 112 odst. 3b [...] daňového řádu, je věcně správné, neodstraní-li odvolatel tyto vady odvolání nejen na výzvu správce daně ve stanovené lhůtě, ale nejpozději do vydání rozhodnutí o zastavení řízení.*“ (publikovaná právní věta) Žalobce své odvolání doplnil nejen po uplynutí lhůty, kterou mu k tomu správce daně stanovil (přičemž tato lhůta se nezdá být nijak nepřiměřená), ale rovněž až po vydání prvostupňového rozhodnutí. Rozhodnutí bylo přitom vydáno již dne 9. 8. 2018, kdy bylo odesláno do datové schránky právního zástupce žalobce; v souladu s § 101 odst. 2 daňového řádu je *rozhodnutí vydané okamžikem, kdy byl učiněn úkon k jeho doručení.* K doplnění odvolání proti platebnímu výměru by tedy nebylo možné přihlížet ani, pokud by bylo učiněno již dne 16. 8. 2018, jak tvrdí žalobce, natož pak pokud se tak stalo až dne 20. 8. 2018, jak vyplývá z dokumentů založených ve správním spisu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

25. Pokud pak jde o posouzení, zda žalobce nevznesl v doplněních odvolání nějaká další relevantní tvrzení (odvolací námitky), tak městský soud ve stručnosti uvádí následující. Z podání žalobcem učiněných v rámci řízení před žalovaným nevyplývala žádná relevantní tvrzení pro posouzení otázky, zda správce daně zastavil řízení o odvolání proti platebnímu výměru (prvostupňové rozhodnutí) po právu, či nikoliv. Žalobce z větší části uplatňoval argumentaci týkající se zákonnosti platebního výměru, resp. postupu, který vedl k jeho vydání (např. možnou podjatost úředních osob apod.). Tyto námitky nicméně nemohly být v napadeném rozhodnutí vypořádány, neboť předmětem přezkumu ze strany žalovaného bylo prvostupňové rozhodnutí, a tedy otázka, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení podle § 112 odst. 3 daňového řádu. Předmětem přezkumu žalovaného naopak nebyla zákonnost platebního výměru. Je sice pravda, že žalovaný v napadeném rozhodnutí takovou tezi výslovně neuvádí, nicméně to nic nemůže změnit na skutečnosti, že uvedené námitky nebyly způsobilé zpochybnit zákonnost prvostupňového rozhodnutí. Rušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost jen za tím účelem, aby žalovaný takovou tezi v novém rozhodnutí výslovně uvedl, se soudu jeví jako zcela neúčelné.
26. Na uvedeném závěru nemůže podle názoru městského soudu nic změnit ani poukaz žalobce na evropskou úpravu správy DPH (viz doplnění žaloby ze dne 19. 4. 2022). Uvedená směrnice se nijak nedotýká obecných pravidel upravujících odvolací řízení v daňových věcech. Povinnost uvést v odvolání důvody, pro které odvolatel považuje rozhodnutí, které napadá, za nezákonné, je standardní a zcela legitimní procesní povinnost (vede k určité procesní ekonomii a odpovědnosti odvolatele za průběh odvolacího řízení); ze směrnice nevyplývá povinnost zavést ve věcech DPH odvolací řízení založené na úplném revizním principu. Rovněž žalobcem odkazovaná judikatura Soudního dvora není v daném případě relevantní. Z uvedeného důvodu městský soud ani neshledal důvod pro podání předběžné otázky.
27. Pokud jde dále o **druhou žalobní námitku**, tak ta směřuje zejména do posouzení zákonnosti platebního výměru, resp. postupu správce daně, který předcházel jeho vydání (včetně možné podjatosti úředních osob). Městský soud se touto žalobní námitkou nezabýval, neboť se jedná o argumenty zpochybňující zákonnost platebního výměru, a mívá se tak s otázkou, kterou žalovaný v napadeném rozhodnutí posuzoval (zda byly dány podmínky pro zastavení řízení, tedy zákonnost prvostupňového rozhodnutí).
28. Městský soud dále doplňuje, že správce daně nebyl povinen sám iniciativně přezkoumat platební výměr (resp. postupovat některým ze způsobů podle § 113 daňového řádu), pokud proti němu žalobce neuplatnil žádné námitky. Jak potvrdil Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku sp. zn. 9 Afs 138/2014, tak neuvedení odvolacích důvodů je takovou vadou odvolání, která brání jeho řádnému projednání (viz § 112 odst. 3 daňového řádu). Konečně § 114 odst. 2 daňového řádu počítá s tím, že odvoláním *napadené rozhodnutí se přezkoumává vždy v rozsahu požadovaném v odvolání*. Pokud žalobce nevymezí rozsah přezkumu, potom k němu nemůže vůbec dojít. V takovém případě tedy nepřipadá do úvahy, že by odvolací orgán mohl (a měl) k jiným vadám přihlídnout z úřední povinnosti, neboť tak může postupovat, pouze pokud nějaký přezkum probíhá (viz § 114 odst. 3 daňového řádu).
29. Pokud jde o **dodatečně vznesenou třetí žalobní námitku**, tak tu městský soud hodnotí jako opožděnou, neboť byla uplatněna až po lhůtě pro podání žaloby (viz § 71 odst. 2 s. ř. s.). S ohledem k tomu nebyl městský soud povinen se takovou žalobní námitkou zabývat. Jen okrajem městský soud v této souvislosti uvádí, že pokud odvolání obsahuje pouze

nekonkrétní „náznak odvolací námitky“, ale odvolatel takovou námitku na výzvu správce daně podle § 112 odst. 2 daňového řádu nijak nekonkretizuje, potom se jedná o obdobnou situaci, jako by podal zcela blanketní odvolání. Rozsah přezkumu v takovém případě totiž není nijak vymezen.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož žalobce neměl ve věci úspěch, nepřiznal mu soud náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který měl ve věci plný úspěch, potom nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti. Ani jemu tudíž městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, dne 8. června 2022

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.